

عفونت قارچی واژن نوعی عفونت قارچی است. نوعی مخمر به نام کاندیدا باعث عفونت قارچی واژن می شود. مخمر نوعی قارچ است و کاندیدا نوع خاصی از مخمر است. وقتی این مخمر در بدن در تعادل باشد، هیچ مشکلی وجود ندارد. اما هنگامی که مخمر از تعادل خارج می شود، به سرعت رشد می کند و می توانید به عفونت قارچی مبتلا شوید. عفونت مخمری باعث سوزش، خارش، قرمزی در بخش های بیرونی واژن و تغییر در ترشحات واژن می شود. عفونت قارچی یک عفونت مقاربتی (STI) نیست.

نام های دیگر عفونت قارچی واژن عبارتند از کاندیدیاز ولوواژینال یا کاندیدیاز واژینال. عفونت قارچی واژن نوعی واژینیت است، وضعیتی که در آن واژن متورم، دردناک و احتمالاً عفونی است. انواع مختلفی از واژینیت وجود دارد اما عفونت های قارچی واژن یکی از شایع ترین آنها است. پزشکان برای تشخیص این عفونت قارچی، از ارسال نمونه به آزمایشگاه خون معتبر (آزمایشگاه نیکو) کمک می گیرند.

علائم عفونت قارچی کاندیدیازیس چیست؟

علائم عفونت قارچی می تواند از خفیف تا متوسط متغیر باشد و شامل موارد زیر است:

- خارش و تحریک در واژن
- احساس سوزش، به ویژه در هنگام مقاربت یا هنگام ادرار کردن

- قرمزی و تورم ناحیه تناسلی
- درد واژن
- بثورات واژن
- ترشحات ضخیم، سفید و بدون بو و ظاهری پنیری
- ترشحات آبکی واژن

عفونت قارچی واژن چگونه به نظر می رسد؟

در صورت ابتلا به عفونت قارچی، ظاهر ناحیه تناسلی و نوع ترشحات از واژن ممکن است تغییر کند. ناحیه پوست ممکن است خارش داشته باشد و بسوزد. خارش و سوزش می تواند هنگام ادرار کردن یا رابطه جنسی بدتر شود. ترشحات واژن ممکن است غلیظ تر شوند، اما نباید بوی متفاوتی داشته باشند.

چه عواملی خطر ابتلا به عفونت قارچی را افزایش می دهد؟

عوامل خاصی می توانند خطر ابتلا به عفونت قارچی واژن را افزایش دهند. برخی از آنها عبارتند از:

- استفاده از آنتی بیوتیک ها، قرص های ضد بارداری یا استروئیدهای خاص
- بارداری
- داشتن یک بیماری که سیستم ایمنی را ضعیف می کند

- ابتلا به دیابت کنترل نشده

- ابتلا به عفونت قارچی چهار بار یا بیشتر در یک سال

برخی از عوامل خطر در سبک زندگی نیز خطر ابتلا به عفونت قارچی واژن را افزایش می دهند، مانند:

- نشستن با لباس حمام خیس

- تعویض نکردن لباس های عرق کرده

- استفاده از تامپون های معطر یا استفاده از دئودورانت واژینال

علل عفونت قارچی واژن چیست؟

دلایل زیادی برای ابتلا به عفونت قارچی وجود دارد، از جمله:

هورمون ها: تغییرات در دوران بارداری، شیردهی یا یائسگی (یا اگر قرص های ضد بارداری مصرف می کنید) می تواند تعادل واژن را تغییر دهد.

دیابت: اگر دیابت شما به خوبی کنترل نشده باشد، افزایش قند در غشاهای مخاطی (پوشش مرطوب) واژن می

تواند مکانی برای رشد مخمر ایجاد کند.

آنتی بیوتیک ها: این داروها می توانند بسیاری از باکتری های خوب موجود در واژن را از بین ببرند.

دوش ها و اسپری های واژینال: استفاده از این محصولات می تواند تعادل را در واژن تغییر دهد.

سیستم ایمنی ضعیف: اگر HIV مثبت هستید یا اختلال سیستم ایمنی دیگری دارید، قارچ نیز ممکن است بدون کنترل رشد کند.

رابطه جنسی: اگرچه عفونت قارچی یک عفونت مقاربتی محسوب نمی شود، اما می تواند از طریق تماس جنسی از فردی به فرد دیگر منتقل شود.

چگونه می توان از ابتلا به عفونت های قارچی مانند کاندیازیس واژن پیشگیری کرد؟

برای کاهش خطر ابتلا به عفونت های قارچی واژن، لباس زیری بپوشید که فاق نخی داشته باشد و خیلی محکم نباشد.

همچنین ممکن است عدم استفاده از موارد زیر به جلوگیری از ابتلا به بیماری های قارچی واژن کمک کند:

- جوراب شلواری تنگ
- دوش واژینال، که برخی از باکتری های طبیعی واژن را که از شما در برابر عفونت محافظت می کنند، حذف می کند
- محصولات معطر زنانه، از جمله حمام حباب، پد و تامپون
- وان آب گرم و حمام بسیار گرم
- استفاده غیر ضروری از آنتی بیوتیک، مانند سرماخوردگی یا سایر عفونت های ویروسی
- پوشیدن لباس های خیس مانند مایو و لباس های ورزشی برای مدت طولانی

تشخیص عفونت قارچی بر اساس چه مواردی انجام می شود؟

برای تشخیص عفونت قارچی، پزشک ممکن است اقدامات زیر را انجام دهد:

درباره سابقه پزشکی شما سوال بپرسید. این سوالات ممکن است شامل جمع آوری اطلاعات در مورد عفونت های واژن گذشته یا عفونت های مقاربتی باشد.

معاینه لگن را انجام دهد. پزشک دستگاه تناسلی خارجی شما را از نظر علائم عفونت معاینه می کند. در مرحله بعد، پزشک یک ابزار (اسپکولوم) را در واژن قرار می دهد تا دیواره های واژن را باز نگه دارد تا واژن و دهانه رحم را بررسی کند.

ترشحات واژن را در آزمایشگاه خون، آزمایش می کنند. پزشک شما ممکن است نمونه ای از مایع واژن را برای آزمایش، به آزمایشگاه خون بفرستد، تا نوع قارچ عامل عفونت قارچی را تعیین کند. شناسایی قارچ توسط آزمایشگاه خون، می تواند به پزشک کمک کند تا درمان موثرتری برای عفونت های مکرر قارچی تجویز کند.

درمان عفونت قارچی واژن چگونه انجام می شود؟

کرم ها، پمادها یا شیاف های ضد قارچ مانند کلوتریمازول یا میکونازول رایج ترین راه ها برای درمان عفونت های قارچی هستند. این درمان می تواند از ۱ تا ۷ روز طول بکشد. پزشک همچنین ممکن است یک داروی ضد قارچ خوراکی مانند فلوکونازول (Diflucan) یا ibrexafungerp (Brexafemme) را تجویز کند.

اگر باردار هستید، استفاده از کرم یا شیاف بی خطر است اما از مصرف داروهای خوراکی خودداری کنید.

به طور کلی درمان عفونت های قارچی بستگی به شدت عفونت دارد.

برای علائم خفیف تا متوسط و دوره های نادر، پزشک ممکن است موارد زیر را توصیه کند:

درمان واژینال کوتاه مدت: مصرف یک داروی ضد قارچ به مدت سه تا هفت روز معمولاً عفونت قارچی را از بین

می برد. داروهای ضد قارچ - که به صورت کرم، پماد، قرص و شیاف در دسترس هستند - شامل میکونازول و

ترکونازول هستند. برخی از این داروها بدون نسخه و برخی دیگر فقط با نسخه در دسترس هستند.

داروی خوراکی تک دوز. پزشک شما ممکن است یک دوز خوراکی یکبار مصرف فلوکونازول (دیفلوکان) را تجویز

کند. اگر باردار هستید مصرف داروهای خوراکی توصیه نمی شود. برای مدیریت علائم شدیدتر، ممکن است دو

دوز را با فاصله سه روز مصرف کنید.

اگر درمان علائم شما را برطرف نکرد یا اگر علائم شما ظرف دو ماه برگشت دوباره به پزشک مراجعه کنید.

اگر علائم شما شدید است یا عفونت های قارچی مکرر دارید، پزشک ممکن است اقدامات درمانی زیر را توصیه

کند:

درمان واژینال طولانی مدت: پزشک ممکن است یک داروی ضد قارچ را که روزانه تا دو هفته مصرف می شود، و

سپس یک بار در هفته به مدت شش ماه تجویز کند.

داروی خوراکی: ممکن است پزشک شما به جای درمان واژینال، دو یا سه دوز از یک داروی ضد قارچ را به صورت خوراکی تجویز کند. با این حال، این درمان برای زنان باردار توصیه نمی شود.

درمان مقاوم به آزول: پزشک ممکن است اسید بوریک را توصیه کند، کپسولی که در واژن شما قرار داده می شود.

این دارو در صورت مصرف خوراکی ممکن است کشنده باشد و فقط برای درمان قارچ کاندیدا که به عوامل ضد قارچی معمول مقاوم است استفاده می شود.

<https://fa.wikipedia.org/wiki/%D۹%۸۵%DB%۸C%DA%A۹%D۹%۸۸%D۹%۸۶%D۸%A>

[۰۰%۰۸%۰۰%۰۲%۰۰%۰۸%۰۰%۰۹%۰۸۴](#)